

Vraag nr. 137
van 5 februari 1998
van mevrouw LYDIA MAXIMUS

Bijzondere jeugdbijstand – Behoeftanalyse

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 224 van 24 juni 1997 betreffende het permanent tekort aan mogelijkheden voor residentiële opvang in het kader van de bijzondere jeugdzorg, maakte de minister melding van zijn intentie om op korte termijn initiatieven te nemen om een realistische inschatting te kunnen maken van de behoeften aan bijzondere jeugdzorg (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 16 oktober 1997, blz. 327 – red.*).

Graag vernam ik of deze initiatieven intussen werden genomen en met welk resultaat.

Antwoord

In mijn antwoord op de schriftelijke vraag nr. 224 van 24 juni 1997 heb ik erop gewezen dat een inschatting van de behoeften aan bijzondere jeugdbijstand zich aankondigt als een moeilijke oefening, gelet niet alleen op de complexiteit van het terrein van de bijzondere jeugdbijstand, maar ook op de samenhang met andere hulpverleningssectoren. De oefening heeft immers niet alleen betrekking op een kwantitatief vraagstuk, maar evenzeer en zelfs voorafgaandelijk op een onderzoeken van de probleemvelden in de actuele processen en methoden van hulpverlening. Het gaat met andere woorden niet alleen over, "is er te weinig, is er te veel?", maar ook over "hoe verloopt het nu en wat kan hieraan worden geredigeerd?".

Ik heb een concreet initiatief genomen met de installatie van een "rondetafelgesprek over jeugdwelzijnsproblematiek in het arrondissement Antwerpen".

Dat de behoeften prioritair in deze regio worden verkend, is een gevolg van de herhaalde signalen die ik ontving uit het werkveld aldaar over tekorten in het aanbod, niet alleen in het aanbod van de bijzondere jeugdbijstand, maar ook bijvoorbeeld in het aanbod van het algemeen welzijnswerk. De "rondetafel" die, onder de leiding van de Stichting Welzijnszorg Provincie Antwerpen, van start ging op 14 november 1997, verzamelt de diensten en organisaties uit de bijzondere jeugdbijstand, het algemeen welzijnswerk, de psycho-medisch-sociale centra (PMS), de gehandicaptenzorg, Kind en Gezin, de politie, het OCMW, het welzijnswerk met

maatschappelijk achtergestelde jeugd, enzovoort, vanuit de vaststelling dat een zogenaamd tekort aan aanbod niet alleen te maken heeft met capaciteit, maar ook met knelpunten in sectoren en in de relatie tussen sectoren. De "rondetafel" plant onder meer een verkenning van het traject dat jongeren actueel doorlopen door de hulpverlening heen en onderzoekt hoe dit traject er idealiter zou moeten uitzien. De "rondetafel" opteert hiermee wellicht voor een goede werkwijze want, zoals gesteld, het gaat niet alleen over het "hoeveel", maar evenzeer over het "hoe".

Het verloop en de resultaten van de "rondetafel" in Antwerpen zullen ongetwijfeld een en ander kunnen bijbrengen over hoe een oefening in het inschatten van de behoeften het best wordt aangepakt. De meest optimistische verwachting is dat het gesprek in het arrondissement Antwerpen later model zal kunnen staan voor andere regio's.